

Η Ποιμαντική του γέρ. Αιμιλιανού για το γάμο και την οικογένεια

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](http://www.pemptousia.gr/?p=96601)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=96601>]

Β. Ποιμαντική του γάμου και της οικογένειας.

Ο Γέροντας διακρινόταν για τον απόλυτο σεβασμό στην επιλογή τρόπου ζωής και την πραγμάτωση της προσωπικής κλήσης καθενός πνευματικού του τέκνου. Περιέβαλε με εκτίμηση την προτίμηση των περισσότερων - αριθμητικά- τέκνων του να αναδεχθούν τον χρηστό ζυγό του γάμου, διότι επιθυμούσε να δημιουργεί κλίμα ανέσεως και χαράς στην κάθε ψυχή, η οποία έδινε διέξοδο στις εφέσεις της. Με τη διορατικότητα και την εμπειρία του μπορούσε από νωρίς να διακρίνει εάν οι επιθυμίες καθενός ήταν σταθερές και βέβαιες, ώστε στην κατάλληλη στιγμή να ενθαρρύνει τις αποφάσεις ζωής. Δεν κατηύθυνε τυφλά και προπαγανδιστικά τους πάντες στη μοναχική ζωή, την οποία υπεραγαπούσε και υπερτιμούσε, αλλά με τις νουθεσίες του βοηθούσε να καταλάβει εάν κανείς μπορεί να «χωρήσει τον λόγον τούτον, αλλ' (ει τούτω) δέδοται»[463].

Πηγή: imgkid.com

Εξυψώνει στα κηρύγματά του και τα κείμενά του το μυστήριο του γάμου εις ύψος νοητόν και υπογραμμίζει το θεολογικό βάθος του , ώστε οι έγγαμοι να πολιτεύονται αξίως της κλήσεως [464], που έλαβαν από το Θεό. Θεωρεί τον μυστηριακό[465] και θεοσύστατο γάμο μία από τις σημαντικότερες στιγμές της ανθρώπινης ζωής ως απαρχή πνευματικών αγώνων. Κάθε αποτυχία στο γάμο σημαίνει και αποτυχία της πνευματικής ζωής. Οι έγγαμοι δεν συνυπάρχουν ούτε απλώς συμβιώνουν, δεν αποφασίζουν να «γλεντήσουν» έτσι τη ζωή τους, μετατρέποντας το σπίτι σε ξενοδοχείο πολλαπλασιάζοντας το υπαρξιακό τους κενό και δολοφονώντας την πνευματική τους ζωή. Με βαθιά επίγνωση της αξίας της αγωγής περί γάμου , ο Γέροντας συνιστά την έναρξη μιας τέτοιας προπαιδείας από την παιδική ζωή του ανθρώπου, κατά την οποία προετοιμάζει το μέλλον του λαμβάνοντας πλήθος επιπόλαιων γνώσεων , συχνά για ανούσια και επουσιώδη. Το παιδί μαθαίνει καταρχήν να αγαπά , να δίνει, να στερείται, να υπακούει, να έχει αγνότητα ψυχής και σώματος, τιμιότητα, γενναιότητα, αποφασιστικότητα, ειλικρίνεια, χαρά, επιστήμη η τέχνη, νοικοκυρωσύνη . Μιλά από το 1971 επαναστατικά και πρωτοποριακά σε μια τοπική κοινωνία κλειστή κι αυστηρή εξαίροντας τη δυνατότητα της καλής γνωριμίας η ακόμη και της διάλυσης του αρραβώνα , εάν το ζευγάρι είναι αταίριαστο. Προβάλλει τη σπουδαιότητα της έγκαιρης και υπεύθυνης εκλογής συζύγου , - γεγονός εξαιρετικά επίκαιρο

στις μέρες μας ως αιτία πλείστων διαζυγίων - η οποία οφείλει να διεξάγεται ελεύθερα και αβίαστα , μακριά από επιρροές φιλικών προσώπων η κυρίως των γονέων , λαμβανομένης όμως υπόψιν και της γνώμης των άλλων ενίοτε .

Σημαντικά στοιχεία της επιλογής συζύγου θεωρεί ο Γέροντας την προσήλωση στην οικογενειακή ζωή , την προσκόλληση στο (στη) σύζυγο, τον ανοικτό χαρακτήρα, την έλλειψη μεμψιμοιρίας, θρησκοληψίας, ψευδοευλαβείας[466], ψευδοτελειότητας. Με την πλούσια εμπειρία ως πνευματικού και μια εμπειριστατωμένη πρακτικότητα , ο Γέροντας μιλά ακόμη και για τη σημασία της κληρονομικότητας , αλλά επιμένει ιδιαίτερα στο στοιχείο της πίστεως ανάλογης με την πίστη των αγίων που παρέθεταν τα πάντα στο θέλημα του Θεού ζητώντας δύναμη και φωτισμό στις επιλογές τους. Το στάδιο της εκλογής ολοκληρώνει η επιλογή κοινού πνευματικού πατέρα - γέροντα , που θα είναι συμβοηθός της κοινής πορείας. Η ζωή του γάμου περιλαμβάνει και δυσκολίες , οι οποίες αποτελούν μεν απαραίτητο στοιχείο για τον πνευματικό αγώνα , αλλά αυξάνουν το πνευματικό φιλότιμο [467].

Οι σκοποί του γάμου είναι μεν πολλοί και επιμέρους, αλλά συμπυκνώνονται σε τρεις[468] από το Γέροντα : Πρώτα ο γάμος είναι μια πορεία πόνου, μια ζωή που την ομορφαίνει η ελπίδα αλλά την ενδυναμώνει η δυστυχία, μια συγκλήρωση -συμπόρευση δια πολλών θλίψεων , που προϋποθέτει την άρση ενός κοινού σταυρού δια της χάριτος του Θεού και της ευλογίας της Εκκλησίας . Ο Χριστός , το Άγιον Πνεύμα δε μένουν αμέτοχοι κι ασυγκίνητοι στην πορεία αυτή αλλά «υπερεντυγχάνουν στεναγμούς αλαλήτοις»[469] υπερ των εγγάμων. Δεύτερον, θεωρεί το γάμο ως μία πορεία αγάπης δύο ανθρώπων που δια του συγχρονισμού ,της ισοτιμίας και της συναρμονίας προχωρούν στη συνδημιουργία με το Θεό νέων ανθρώπων υπάρξεων. Τρίτον , ο γάμος είναι πορεία στον ουρανό και τούτο συμβολίζεται εκτενώς κατά την ιερολογία του, ώστε να κατανοηθεί ευθύς εξ αρχής ότι μεταξύ των εγγάμων εισέρχεται ως ενοποιός και οδηγός προς τα άνω ο ίδιος ο Χριστός, τον Οποίο καλούνται να αγαπήσουν υπέρ εαυτούς, και στον Οποίο καλούνται να σκλαβωθούν [470].

Ο Γέροντας δεν παρενέβαινε στα θέματα της οικογενειακής καθημερινότητας · αναζητούσε πάντοτε την υπέρβαση των προβλημάτων θέτοντας υψηλούς σκοπούς στην οικογενειακή συμβίωση. Η σχέση του με τα παιδιά και την ανατροφή τους ήταν αγαπητική, γνήσια, ειλικρινής εφόσον ήθελε πάντοτε να εξοικειώνονται με τα προστάγματα της Εκκλησίας [471], το πνεύμα της θυσίας και την αποφυγή των παράλογων απαιτήσεων. Για να

εξάρει θεολογικές έννοιες , όπως η Εκκλησία , η αγάπη του Θεού η η σωτηρία , χρησιμοποιούσε εικόνες της οικογενειακής ζωής [472]. Σκοπός του ήταν – με πρότυπο και κατ’ αναλογία προς τη μοναστική ζωή – η απόκτηση της χαράς μέσα στο κάθε σπίτι με τον αλληλοσεβασμό , τη συναντίληψη και την προσφορά τιμής του ενός συζύγου προς τον άλλο[473]. Τόνιζε πως η οικογενειακή ζωή καταυγάζεται από τη χάρη του Θεού , όταν προάγει τη λατρευτική – λειτουργική ζωή των μελών της , τη μελέτη, τον πνευματικό αγώνα , την υπακοή , την άσκηση των αρετών, την εν Χριστώ τελείωση. Γι’ αυτό ο γάμος δεν είναι θέμα σωματικότητας, αλλά προαγωγός εις Χριστον , βασιλεία , παράδεισος [474]. Ο Γέροντας, όπως και σε άλλες πτυχές της ποιμαντικής του διακονίας , ήταν μεταδότης μιας υγιούς , ισορροπημένης πνευματικότητας που δεν «κατακυρίευε των κλήρων» αλλά οδηγούσε στην ελευθερία των τέκνων του Θεού [475].

463. *Μτθ. 19,11*

464. *Εφ. 4,1 και Φιλ. 1, 27*

465. Αρχιμ.Αιμιλιανού, οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 5, σ. 174-194.

466. *Β Τιμ. 3,5 και Μρκ. 12,40*

467. Γέροντος Παϊσίου *Διδαχαί και Λόγοι*, τ. Δ Έκδ. Ι.Μ.Αγ. Ιω. Θεολόγου Σουρωτής 2001 , σ. 147-190

468. Αρχιμ. Αιμιλιανού, οπ.παρ. , Κατηχήσεις τ. 5, σ. 183 κ.ε

469. *Ρωμ. 8,26*

470. Αρχιμ. Αιμιλιανού , οπ.παρ. , Κατηχήσεις τ. 4, σ. 193-4

471. Αρχιμ.Αιμιλιανού , οπ.παρ., Κατηχήσεις τ.5, σ. 49-50 , 99-100

472. Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 4, σ. 163, τ.2 σ.155 , 88 , τ. 5 σ. 46, 48-53 , 54

473. Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 5, σ. 225-231

474. Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 2, σ. 409 και 412 – 3

475. *Α Πέτρ.5,3 και Ρωμ. 8,21*